

ANA MĂNESCU

STRESUL DINTRE ORGASME

HERG BENET
PUBLISHERS

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2015

© 2015 Ana Mănescu

© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Inișor nr. 8, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Fernando Cortes | shutterstock.com

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂNESCU, ANA

Stresul dintre orgasme / Ana Mănescu. - București : Herg Benet, 2015

ISBN 978-606-763-015-2

821.135.1-31

ANA MĂNESCU

STRESUL DINTRE ORGASME

roman

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

Ana Mănescu s-a născut în capitala României pe 23 aprilie 1989 și a absolvit Colegiul Național „Gheorghe Lazăr“ din București. A făcut patru ani de istorie și unul de jurnalism, dar a învățat mai multe din voluntariat. Este jurnalist, promotor cultural, traducător și editorul șef al proiectului societatesicultura.ro. A mai colaborat cu diverse reviste și asociații de tineret. Își numește articolele, atât cele scrise, cât și cele editate de ea, *povești-de-dat-mai-departe*. Înainte să fie acestea, însă, a fost proza. Scrie cu gânduri serioase de la 16 ani, și tocmai de aceea a publicat abia la 24. Din toamna lui 2013 a început să trimită texte mai multor reviste, iar la începutul lui 2014 a debutat în print cu romanul *alter.ego*. (editura Herg Benet), urmat un an mai târziu de volumul de povestiri *Quasar*, publicat tot la Herg Benet.

E fascinată de legătura dintre istorie și literatură, crede în microschimări și în România și consideră că fericirea înseamnă pisici, iubire, cunoaștere, muzică și cărți. În fiecare zi învață ceva nou și se (re)îndrăgostește. Are multe fobii și obsesii, dar e ferm convinsă că literatura salvează vieți. Ei, cel puțin, i-a salvat vreo trei. Visul său, rezumat în două fraze, este: *Într-o zi mă voi muta pe o plajă, unde voi scrie cât voi trăi. Sau voi trăi cât voi scrie.*

O găsiți și în locul său de joacă, pe anamanescu.ro.

Mamei, eroina mea.

*You might as well answer the door, my child, the
truth is furiously knocking.*

Lucille Clifton

Only love and death will change all things.

Kahlil Gibran

Între ele, libertatea. Sau sfârșitul.

*Câteodată o privesc și mă-ntreb cine o să
moară primul... față în față, petrecându-ne
iarna în talmeș-balmeșul de puf și cuver-
turi peticite, îmi acoperă urechile cu mâi-
nile, îmi ia capul în palme și mă privește
cu ochii ei negri și adânci, ținându-și
buzele într-un zâmbet care nu-i dezvelește
dinții... și atunci îmi spun: Eu, eu o să mor
primul, iar tu s-ar putea să trăiești veșnic.*

Ian McEwan – *Încolo și-ncoace*

*You know I've dreamed about you for 29
years before I saw you [...] I missed you
for 29 years.*

The National – *Slow Show*

Mîncam o salată. Mai degrabă mă jucam cu ea. Era o dimineață din aceea în care îmi promiseseam că o să încep o viață mai bună. Rezoluții de Anul Nou, de vîrstă nouă, de început de săptămîină sau de zi – le notam pe toate și le ignoram cu aproape la fel de multă conștiinciozitate. Da, voiam o viață mai bună, bună așa cum mi-o definiseră bunicii, speakerii motivaționali și prietenii zen. Cine se ține însă de un ritm sănătos cînd are

la dispoziție tot timpul din lume? Și eu îl aveam. Eu eram etern.

Stăteam în picioare în fața oglinzii și mesteecam lent frunzele de salată. Începeam să semăn din ce în ce mai tare cu un iepure. Buza de sus se crăpa. În hăul ei zăcea noua mea identitate, poate. Data viitoare cînd mă va întreba cineva cum mă cheamă, îi voi spune: Iepure.

— Nu semeni cu un iepure.

— Nici nu trebuie. Odată ce plantez informația, o să se creeze și imaginea, nu?

— Adică eu arăt ca o bomboană pentru tine?

— Da' tu de ce crezi că îți cumpăr zilnic bomboane?

Candy se sprijinea de tocul ușii și lînea ciocolata ca să ajungă la lichior. Sprîncenele îi coborau înspre nas și pe frunte îi apăruseră trei dungi care păreau mai adînci în fiecare seară. Știam că o dor dinții de la dulciuri, și totuși nu îi cumpăram niciodată direct alcool. Îi întindeam nervii, o acordam ca pe un instrument. Îmi riscam propria liniște. Cînd ești etern, îți permiți să fii și copil. Și cînd ești mic jocol primează, iar bucătăria mea era castelul nostru de nisip.

De cînd ne-am cunoscut, Candy mă așteaptă în fiecare seară pe același scaun, cu picioarele subțiri strînse sub ea. O deranjează lumina și clipește în același ritm cu pîlpîirile becului, însă nu îmi spune să îl schimb. Nu îmi reproșează

nimic. Nu se strîmbă cînd beau cafea. Nu își pune dres cu bandă. Nu îmi dă replici imature. Nu plînge. Nu se plînge. Nu îmi fură țigările. Îi povestesc fleacuri și mușc din bomboanele pe care le-am cumpărat pentru ea. Nu oftează și nici nu țipă la mine. Mușcă și ea, cu ochii plecați, cu gura ei groaznic de mică, și îmi înghite saliva și toate cuvintele mi se preling în ea, să îi umple tăcerile.

Cînd am musafiri, se face dispărută. Nu știu unde stă, nu am fost niciodată la ea. Nu m-a invitat și nici nu mi-am dorit vreodată să o facă. E micuță, iar casa ei trebuie să fie la fel de mică. Picioarele mele nu ar încăpea nici pe canapeaua ei, nici în papucii ei. Mîinile mele i-ar strivi cînille și paharele. Sforăitul meu i-ar zdruncina ferestrele. Fumul meu i-ar declanșa alarma din bucătăria îngustă. Știi asta. Și ea o știe. Așa că stăm la mine.

Nu înseamnă însă că nu sunt curios să aflu ce face atunci cînd e singură. Dacă le povestește altora despre serile noastre. Dacă bea votcă direct din sticlă sau își trece degetele prin scrumiere. Ce o emoționează? Cît stă în duș? Se atinge acolo? Sau în pat? Sau deloc? Mîngîie paginile cărților, oare? Cît de mult fumează? Cine îi mai aduce bomboane cu lichior? Cine omoară insectele mici de sub perdelele ei? Cine alungă oamenii mari de la ferestrele ei? Face curățenie ascultînd *I want to break free*? Își iubește trecutul? Își regretă prezentul? Se gîndește vreodată la mine?

Aș vrea să o întreb despre fiecare lucru mărunț, dar nu are rost. Ea nu îmi răspunde nicio dată. Și chiar de-ar face-o, nu sunt sigur că vreau să aflu. Nu am nevoie să știu totul despre ea, mă asigur de fiecare dată când curiozitatea aia colosală pune stăpînire pe mine. Nu am nevoie să știu, chiar nu, dar îmi pare tare rău că nu mai țin minte fiecare detaliu din seara în care am cunoscut-o. Ar trebui să le am tatuate pe toate în sinapse. Ar trebui să îi fiu veșnic recunoscător și să o idolatrizez. Ar trebui să rememorez acea noapte încontinuu și să mă mir că a dat un asemenea noroc peste mine.

Candy a venit pe neașteptate. S-a instalat organic în viața mea, iar atunci cînd am încercat să o plasez în timp mi-am dat seama că e cumva eternă. Asta a schimbat totul. Mai ales pe mine. Despre începutul nostru știu doar că a venit în apartamentul meu cu un prieten comun și că am detestat-o atunci, dar a rămas. În seara aceea s-a declanșat ceva violent în mine. Candy a sculat întinericul care dormise atîta timp cu degetul în gură. Voiam să o calc în picioare și să-i împrăștii mașele pe gresie. Încă am momente cînd intru tîrziu în casă și ea e doar o umbră între alte umbre. Se mișcă subit și mă sperie de fiecare dată. Scap punga cu pâine, iar Candy se repede să muște din ea. Și i-aș da atunci un picior, s-o lipesc de perete, să îi rup mîinile și să îi smulg părul. Minunatul ei păr, atît de fin, pe care îl ține ascuns sub o eșarfă

neagră, de parcă ar avea cancer sau ar fi în doliu sau ambele. Și trebuie să recunosc că îmi doresc de atâtea ori să moară, de mâna mea sau într-o catastrofă naturală sau într-un accident stupid. Oricum, dar să moară. Și să o doară. Pentru că ea îmi amintește de libertatea pe care nu o mai am. Pe care poate că nu am avut-o niciodată. Și are cîte ceva din fiecare femeie pe care am pierdut-o. Iar eu o urăsc pentru asta.

Da, Candy le are înșirate pe toate pe gută, perlele și mărgelile de plastic stau laolaltă la gîtul ei și mă tachinează de acolo fiecare chip pe care îl regret. Nu îmi pasă că nu mai sunt lîngă mine. Mă înnebunește felul în care au plecat, în schimb. Le-am pierdut incomplet. Fără buze pe buze, fără piele pe piele, fără mîini delicate pe mîini transpirate. Fără adevăruri pe ultima sută de metri, fără eliberări sacadate de reproșuri și sughițuri. Au rămas prea multe lucruri nespuse și nestrînse în urma lor. Nu am avut cutii frumoase pentru resturile noastre. Nu am avut nici măcar cutii banale, în care să arunc totul, la grămadă. Au rămas neschimbate. Și lucrurile nespuse. Și lucrurile uitate.

Măcar regretele mele mă fac să mă simt om, așa îmi spun tîrziu în noapte, cu dor de un somn ce nu mai vine. Regretele, criminalii și mîntuitoarii mei. Toate scenariile alternative, toate trecurile care ar fi putut fi mă omoară și mă învie în

ritmuri neclare ca muzica ei – cealaltă ea. Sunt zile care îmi iau ani din viață și secunde care parcă îmi dau câteva minute înapoi. Dar totul este o iluzie, desigur. Existența mea eternă e de fapt o linie banală. Niciun urcuș, niciun coboriș, nicio sinuozitate, nicio discontinuitate în spațiu sau în timp. Niciun început. Niciun sfârșit. După o vreme, tot timpul din lume devine un ceas stricat. Acesta este infinitul. Acesta este infernul. Aceleași dimineți și fix zece ore în birou sau pe drumuri. Aceleași weekenduri și vacanțe, aceleași sărbători și mese cu părinții. Aceiași sîni și aceleași buze. Aceleași femei. Aceleași amintiri. Aceleași probleme, aceleași frustrări. Aceleași nopți, aceleași secrete. Mai puțin cînd sunt lîngă Candy sau cu Iana, cealaltă ea, cu muzica ei neclară.

Iana e cu totul altă poveste. Candy m-a schimbat, da, dar Iana mă schimbă de fiecare dată. Pe Candy vreau să o am mereu în preajmă, pe cînd pe Iana vreau să o dau afară din casă din secunda în care îi deschid ușa și vreau să se întoarcă imediat după ce a plecat. Însă dincolo de instabilitatea mea este statornicia ei. Încăpățînarea cu care rămîne mereu. Datorită căreia o revăd. Dresul ei cu bandă. Cum i-l smulg mereu doar de pe piciorul stîng. Cum oftează. Cum dă dezaprobator din cap. Scrumierele ei goale și mirosul care s-a îmbibat în ele. Sticlele ei pline. Sertarul cu jucării din noptiera sa. Cel din baie. Cel din dulapul meu.

Vioara gri precum cenușa care îi cade din țigări. CD-playerul demodat și lipit cu scotch medicinal. Cărțile neatinsse. Cutia cu pastile. Ridurile sale și unghiile roase din carne. Ea și tot ce e al ei. Ea întregă. Cum o vreau uneori toată. Cum nu îmi imaginez niciodată moartea ei ca fiind altfel decât intimă. Ar trebui să fie actul meu și să fie grotesc, disperat, să îmi iau chitara și să o rup în bucăți pe spatele ei, să o sugrum cu corzile, să îi înfig griful în stomac și degetele în gură, să trag de obrazii ei pînă cînd o lărgesc atît de tare, încît craniul să-i devină peșteră, iar în țipetele și în ecorurile ei să îmi regăsesc eu sunetul. Să mi-l amintească ea, care mă știe atît de adînc, încît adeseori cred că atunci cînd ne-o tragem ea intră în mine, nu eu în ea.

Sunt prins între ele, între Iana și Candy. Trăiesc doar cu ele de la o vreme. Și între ele e libertatea mea. Sau sfîrșitul. Adevărul e că nu știu cine mai sunt în afara lor, doar că le-am așteptat probabil toată viața. Cu puțin timp înainte să o cunosc pe Candy, o femeie mi-a mîngîiat liniile din palmă și cicatricea care se prelungea pe braț. Mi-a spus că linia primei mele vieți e foarte scurtă, dar că mă așteaptă altceva după ea și că nu îi vede sfîrșitul. Știam acum ce însemna acel altceva. Și cunoscușem și acele trei femei, așa cum îmi zisese, iar pe una dintre ele avea să o coste întîlnirea cu mine, așa cum îmi promisese. Ceea ce înseamnă că Iana

ar trebui să dispară. Nu știu de ce pariez pe ea, dar îmi doresc să mă părăsească înainte să pun pe bune mâna pe cuțit. Înainte să o transform, să îi iau viața și să o absorb în mine. Înainte să ajung la pușcărie sau să fiu nevoit să fug și să o las pe Candy singură. Sunt prins între ele și nu știu cum să exist fără Iana sau fără Candy. Fără Iana și fără Candy. Draga de Candy... Femeia perfectă, care se întoarce mereu, știind că o așteaptă, ca în prima seară, o pungă cu bomboane cu lichior, pe care să le lingă și care să o îmbete, în timp ce eu rulez un *bigo* înainte să încerc să mă culc.

Șotron

Alice had begun with 'Let's pretend we're kings and queens;' and her sister, who liked being very exact, had argued that they couldn't, because there were only two of them, and Alice had been reduced at last to say, 'Well, you can be one of them then, and I'll be all the rest.'

Lewis Carroll – *Through the Looking Glass*

La fille danse

Quand elle joue avec moi

Et je pense que je l'aime des fois

Damien Rice – *The Professor & La Fille*

Danse

— Acum vrea să fie violonistă. Mă înnebunește de cap fata asta, la trei luni vrea altceva. Și ce să-i fac? Mă joc eu cu viitorul copilei? Dacă pot, de ce să n-o ajut? Că singură n-are cum, fetița, așa firavă și timidă.

Și mâna ei cădea pe genunchiul meu, atît de ușor, încît la început nici măcar nu mi-am dat seama ce se întîmpla.

— Trebuie să facem ce putem pentru ei, cît încă nu i-a lovit viața prea rău, înțelegi?

Domnul Paraschiv nu se oprise din vorbit de cînd intrase în casă.

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

Cuprins

Între ele, libertatea. Sau sfârșitul.	9
Șotron	17
Femeia de fum	39
Boy, Interrupted	51
Frica și muntele albastru	69
Bătrâna și ploaia	95
Music makes words obsolete	108
Muntele albastru	125
I'll see you on the dark side of the moon	142
We're all mad here	151
Nevoia noastră cumplită	159

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: septembrie 2015. Apărut: 2015.
Editura Herg Benet, str. Inișor nr. 8,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

Se spune că nicio poveste bună nu ar începe cu „Mîncam o salată“. Drumul lui Robert începe exact cu această masă banală. De fapt, drumul său începe mult mai devreme, cu dragostea pentru muzică și cărți, un tată abuziv emoțional și o fostă prietenă care este vinovată pentru toate, desigur. Urmează o slujbă într-o corporație, insomniile și un drog nou, conversații în baie cu prietenul său cel mai bun, o relație cu neobișnuita elevă careia îi predă lecții de vioară și o adevărată obsesie pentru imaginea femeii ideale.

Un roman despre identitate, anxietate și ispite, *Stresul dintre orgasme* caută să descopere acel greu de găsit lucru de care avem nevoie într-o lume grăbită.

„M-am născut stresat și tremurînd, dar îți garantez că nu a fost nimic față de ce a urmat. Tensiunea nu se eliberează niciodată, toate orgasmele, toate satisfacțiile sunt doar puncte maxime de încordare, fără să existe o explozie, fără să se elibereze elasticul, e întins, e întins, cât te mai poți întinde?“

recomandare

societatesicultura.ro

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-763-015-2

9 786067 630152 >